

Три ангелчета поематъ топката и я закачатъ. Сега вече цѣлата елха е наредена. Леля Тота оглежда всичко, и пакъ вивка:

— Ами сега? — Свѣщи забравихме!...

Момченцето кимва съ глава. Изведнажъ по сребърната жица отъ небето се плъзгатъ една-две-петъ-десетки малки звездички и кацватъ по зеленитѣ клончета на елхата.

— Готово ли е всичко? — пита момченцето.

— Готово! — отговарятъ въ хоръ ангелчетата.

— Хайде тогава, почвайте! — извиква момченцето.

Изеднажъ кжщичката съ сламения покривъ, яслата и момченцето изчезватъ. Елхата блѣсва съ всичкитѣ звездички. И всички нѣща — и ангелчетата, и барабана, и тржбитѣ и захарнитѣ рибки, и книжното пѣтле се залюляватъ и запѣватъ тихо-тихо:

Ти задрѣма снощи —
Ний те надхитрихме!
Ваньо, спишъ ли още?
Вижъ, какъ те дарихме!
Ний сме коледари,
Идемъ отдалече,
Носимъ скжпи дари,
Коледа е вече!

— Ваньо, спишъ ли още? — извика нѣкой по-силно. — Хайде ставай вече! Камбанитѣ биятъ, коледаритѣ пѣятъ! Ставай за елхата!

Ваню отвори очи. Въ жгъла блещѣше коледната елха и го гледаше съ усмивка.

К. Константиновъ.

